

enthusiast

2

LUZZA

1 **ТОМА МАРКОВ**

2

HUT

**ЛЮБОВЕН
РОМАН**

12

Заедно с тази книга получавате подарък
от нас - аудиокнига с гласа на автора.
За да го получите, моля изпратете
Вашите контакти на следния мейл:
dimitrova@alto-pr.com

Тома Марков
LUIZZA HUT
Любовен роман

- © Тома Марков, автор, 2011
- © Иво Рафаилов, художник, 2011
- © Андрей Петков, програмист, 2011
- © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2011

Enthusiast

An Imprint of Alto Communications & Publishing Ltd.

ISBN 978-954-2958-19-2

Тома Марков

LUIZZA HUT

Любовен роман

enthusiast
София, 2011

*Предаването на пряката рет през кавизки в книгата
е по изричното настояване на автора.*

На Ема и Ева Истаткови

На Данислава Тошкова–Мюзикловър

На Даниел Ненчев и София Павлова,

На Мария Крутилин и Борислав Владимиров

На Мария Капон и разбира се, пак

На Мартин Карбовски, отново

Поради всички основателни пригитини.

Т. М. М.

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Всяко решение е отказ.

КАРЛ ЛАГЕРФЕЛД

ПРОЛОГ

Любовта е тудовището, бродещо с нашите крака из града. Любовта е животното, седящо с моя задник на стола в стаята ми. Любовта е вещь, върху която жълтее стопена угарка от свещ. Любовта е снимка и собственост, прах зад телевизор в дневната. Децата играят сега сред колите по паркингите пред блоковете. Гимназистите натискат сестрите им в детските градини везер след тасовете. Родителите се заключват, пъшкайки зад вратата на някоя стая следобед. Пенсионерите се влизат с мрежите си и целуват единствено телото на трамвая. Любовта е онова, което се нарича стока на влюбените. Любовта е онова, което никой не нарича така. Любовта е онова, което никой не подозира, че е. Любовта е онова, което правиш щастлив нейде и другаде. Сякаш вситки ние, които живеем в този и другите градове, своите сърца пренасяме в тъмното контрабандно. Като тютюн бавно и на едро ги кълцаме, после го издимяваме и димът е кафяв като каал. Калта не слузайно е метафората на жалката ни на права-напрягаме се-стареет и се изсушаваме. Това са всъщност разпадите ни. Любовта е, когато ти, мой човек, си повдигнат отново и винаги на пръсти да отпиеш от бирата си. Любовта е Тя да те целуне

в дланта, казвайки, те иска пак и отново. Любовта е отакването, когато си пиян и влюбен на гарата малко преди полунощ и когато не дойде дилърът зад близкия ъгъл. Любовта е пак от тогъка А към тогъка Б пътува влак О, тя не е друго останало... Колко ли хора тази нощ целуват единствено зърната на цигарите си? Колко ли телефони ще изграт тази нощ: ти си мъжът или жената на живота ми? Колко от тях действително ще бъдат разсънени? Изобщо колко от всички тях ще бъдат действителни? Само няколко ли от тях ще бъдат влюбени двойки? Още по-малко и колко от мен ще бъде влюбена тройка? А осмица, а осмица? Какво искам да направя с шибаната безкрайност? Че изобщо ще трябва ли изобщо да мислим за нещо повеже? Ще се окаже ли истината действителност? Че изобщо ще трябва ли изобщо да мисля за нещо повеже? Любовта е стоката, която никой не иска да купи от себе си. Любовта е стоката, която всеки разваля с времето си. Любовта е стоката на влюбените, ослепени в телата си. Любовта е стоката, която не носиш сам под гадъра си и вали постоянно под него, но ти си недостоеен да усетиш нещо. Любовта е прах от любов към прахта ни. Любовта е прах от любов към прахта ми. Около стаята ми е прахта в стаята ми. Около стаите ни е прахта в стаите ни. Върху ваза с цвят на керемиди или керемиди с покривен цвят, зад кълбото от стъклена прежда, допреди малко побутвано от котарак, зад всичко, което можеш да помислиш, над всичко, което можеш да пожелаеш, стоката на влюбените е разстлана! Знаеш ли кога

над парковете се вдига нашият дим, кога всяка цигара е магическа прътица, кога прахта остава на въздух от летен комин, кога с таща, долепена до стената, сам слушаш как разхищават своята стока ония отсреща, как с пълни шепи разхищавате нашата стока, а ние имаме много, затова пръскаме толкова много, никой не може да даде повете, отколкото има, за месото ни, което, разбира се, не трябва да е месо, а трева... Ебати!!! Под дъжда цианиден листопадът сега под жълтите облаци на града мудно се свлиза. От глаголите на вървенето, от глаголите на пушенето, на съществуването съществителното на дъжда, падежа до обстоятелството на въображението за синтаксиса на ежедневието, за мен пролетта е неизкърпена трежа, от която лесно избягвам от всичко. Поставям на горното, аз лесно поставям кавизките, после още по-лесно поставям в кавизки кавизките, защото сърцето понякога като прасе квити, заковано в тясната котина на гърдите, естествено е да има дни, в които е излишно изобищо да се устихваш. Любовта е крадец на бонбони в супермаркет, заловен и осъден. Любовта е множество намушквания с нож или единствен шибан изстрел и ти го желаеш. Любовта е 2 шибани кинта. Любовта е насекомо, насечено от собствената си терунка. Любовта е средно голямо растение сред тайна температура, която всъщност е нашето отегтение от нашето невежество. Хайде сега да плюем на всичко и да се хвърлим в леглото под града от завивки! Те стават все повете с тегение на годините и ти не можеш да спиш, и

слушааш как хлензат тъжните и бебетата нощем – рева на самолетите над този град – жените и мъжете, хълцащи в тях – мъжете са бащи за жените им, бременни с тях! Любовта е прах от любов към прахта ни. Любовта е прах от любов към прахта ми. Около стаята ми е прахта в стаята ми. Около стаите ни е прахта в стаите ни. Любовта е любов. Да си еба майката. Край.

Роуди

Останалите пиеха бира и си говореха за футбол. Беше сряда, времето за тиража. Аз пиех бира и се чудех как се случва все така, че не мога да задържа жена до себе си повече от три години. След това бирата свърши и започнахме да теглим чоп който да отиде за още. Вратата се отвори и театър-майсторът хлътна в стаята с общия фиш. Започна да събира от всички по 2 кинта. Аз не дадох, но и никога не залагах. После взех пари от долното чекмедже, където бе общата ни каса, и отидох за бира. В магазина за алкохол продавачката четеше книга. Взех мрежата, помолих продавачката да запише покупките на сметката на театър-майстора, а парите от общата каса присвоих. Така минаваше почти всеки втори работен ден в шибаната ТЕАТРАЛНА РАБОТИЛНИЦА. Животът в театъра е като животът винаги и навсякъде – минава в чакане.

Върнах се в стаята на сценичните работници. Всички мълчаха и ме гледаха. Отворих си една бира, запалих китайска цигара и зачаках.

„ТИШИНА! ТИШИНА!!! ТОВА Е ТЕАТЪР!“ – изкрещя в коридора главният режисьор. Стана тихо. После, както винаги, чухме жена му:

„Иване, да си тръгваме. Иване, Иване, ти си пиян... ИВАНЕ!“

Умълчахме се. Това се случваше всеки ден. Бяхме държавни служители.

Оставаше да отидем в букмейкърския пункт. Който и да тръгнеше натам, ме взимаше да го придружа, за късмет. Никога не печелехме. Но беше приятно, защото през това време останалите работеха... Мразех да работя и всички, съдейки по себе си, ще ме разберат. Знаех си урока, исках да участвам на сто процента, без да съм част от всичко това. Често успявах. Правех всичко възможно.

Времето беше хубаво, но малко облачно. Вървях и се оглеждах. Имаше няколко хубави момичета. При букмейкъра пак беше фрашкано с глупави сънародници, което означава същества, които се надяват. Театър-майсторът подаде фиша, плати и взе квитанцията, а аз гледах встрани.

„Никога ли не залагаш?“ – попита ме той.

„Никога“ – казах аз.

„Днес ще ти се наложи“ – каза той.

„Така ли?“

„Винаги те взимаме за късмет и никога не печелим! Знам защо. Пич, ти не влагаше сърце... Затова сега ще заложеш!“

„Добре“ – казах аз и се огледах.

Тогава видях екраните. На тях вървяха надбягвания с хрътки. Аз лично обожавам котките. Но надбягвания с котки няма – времето не може да се надбягва със себе си, мисля.

„Дай 2 кинта назаем“ – казах на театър-майстора.

**Библио.бг - платформа за
електронни книги и списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

